

чуваше медниятъ гласъ на козарски звѣнецъ, обаждаха се хора изъ полето, врабчетата църкаха високо, накацали върху единъ глогъ, но Ижо нищо не чуваше: той свирѣше на окарината си една пѣсенъ, крѣшна като поточе, игрива, сладка до замайване. Унесенъ въ свирнята си, потисканъ отъ голѣмата жегата, която тлѣеше като широко разсипана жарава надъ земята, Ижо изведнажъ скочи уплашенъ. Единиятъ волъ, както пасѣше, почна да върти главата си, размахваше опашка, удряше се съ нея по корема, по заднитѣ крака, после изведнажъ вдигна високо опашката си, изфуча, та полето потрепера. Ижо се спусна къмъ него. Но волътъ наостри уши, вдигна още по-високо опашка и, като хвърли прѣстъ върху гърба си, побѣгна като полудѣлъ изъ полето. Ижо чу нѣкой да вика:

— Хей, вола ти пощръклѣ! Хей, вола гледай! Той се спусна да гони побѣгналия волъ, но животното летѣше презъ нивитѣ, презъ храститѣ — само опашката му се вѣеше въ жегата. Тогава Ижо се спусна съ всички сили. Волътъ премина житата, бѣлна се нѣкжде къмъ високитѣ кукурузи, навлѣзе въ тѣхъ, изгуби се. Ижо тичаше запѣхтѣнъ. Видѣ, какъ високитѣ кукурузени стѣбла се клатѣха тамъ, гдето минаваше пощръклѣлиятъ волъ, чуваше прашене на чупени стебла, после, когато самъ навлѣзе въ кукуруза, изгуби се, забърка се, падна. Не поелъ дѣхъ, полетѣ отново. Мислѣше, че сега, щомъ излѣзе изъ кукуруза, ще настигне вола, но когато се намѣри на открито поле, видѣ само облачета прахъ и далече нѣкжде вирната опашка на вола, който не бѣгаше, а просто хвъркаше. Ижо чуваше виковетѣ на хората изъ нивята, глѣчката и писъцитѣ на уплашени жени, но тичаше пакъ, тичаше съ последни сили. Капини и търнерѣжеха краката му, гърдитѣ му се задѣхваха, той се препъна, падна и се праметна нѣколко пѣти.

Когато се опомни, около него нѣмаше никой. Полето бѣше тихо, нѣмаше вдигната прахъ, нѣмаше никакъвъ